

Cartea lui Daniel - O sută șaptezeci și șase

Revelația divină și trezirea finală: perspective din vedenia lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-06

În capitolul zece din Daniel, Gabriel îndeplinește lucrarea de a prezenta interpretarea completă a cărții lui Daniel poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care, în cartea Apocalipsei, sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Ca atare, cei o sută patruzeci și patru de mii se trezesc pentru a recunoaște că au fost împrăștiați, așa cum este reprezentat de Daniel în capitolul nouă. Ei se trezesc, de asemenea, la înțelegerea faptului că marea probă prin care se hotărăște destinul lor veșnic este testul icoanei fiarei, care are loc înainte ca ei să fie sigilați și înainte de închiderea timpului de probă la legea duminicală din Statele Unite. Ei jelesc dezamăgirea care i-a confruntat la 18 iulie 2020 și, în această stare, li se oferă o privire asupra lui Hristos în Locul Preasfânt, așa cum este reprezentat de Isaia în capitolul șase.

Acea vedenie, așa cum este prezentată atât de Daniel, cât și de Isaia, le îngăduie să-și vadă starea lor coruptă înaintea Domnului slavei, și amândoi sunt smeriți până în țărână. Apoi Isaia aude întrebarea cine va fi trimis de Dumnezeu la poporul Său, iar Isaia se oferă de bunăvoie, însă mai întâi este curățit.

Atunci am zis: „Vai de mine! Căci sunt pierdut; fiindcă sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate; căci ochii mei L-au văzut pe Împăratul, Domnul oștirilor.” Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mână un cărbune aprins, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi l-a atins de gură și a zis: „Iată, acesta s-a atins de buzele tale; nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău ispășit.” Am auzit apoi glasul Domnului, zicând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” Atunci am zis: „Iată-mă, trimite-mă!”
Isaia 6:5–8.

Isaia a fost curățit cu un cărbune luat de pe altar, iar Daniel a fost curățit prin contemplarea viziunii cauzative ca într-o oglindă, care îl face pe cel ce privește să se schimbe în chipul pe care îl contemplă. Lui Isaia i se spune să ducă mesajul unui popor care, auzind, nu aude, și, văzând, nu vede.

Și El a zis: „Du-te și spune poporului acestuia: «Veți auzi într-adevăr, dar nu veți înțelege; și veți vedea într-adevăr, dar nu veți pricepe.» Îngrasă inima acestui popor, îngreuiază-i urechile și închide-i ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați.” Isaia 6:9, 10.

Isaia dorește să știe cât timp trebuie să aibă de-a face cu poporul care nu înțelege și nu pricepe, astfel că pune întrebarea: „Până când?”

Atunci am zis: Doamne, până când? Și El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite, fără locuitori, și casele, fără oameni, iar țara va ajunge o pustietate desăvârșită; până când Domnul

fi va îndepărta pe oameni departe și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Isaia 6:11, 12.

Țara care constituie subiectul profeției biblice pentru zilele de pe urmă este Statele Unite, care este „pustiită cu desăvârșire”, atunci când ruina națională este adusă prin apostazia națională a legii duminicale. Versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece a fost prefigurată de versetul șaisprezece al aceluiași capitol. În versetul patruzeci și unu, „marea părăsire în mijlocul țării” este identificată ca fiind faptul că „mulți” sunt răsturnați. Solia lui Isaia, la care S-a referit Isus atunci când S-a adresat iudeilor cărcotași în timpul istoriei Sale printre oameni, identifică faptul că, atunci când un fost popor al legământului este trecut cu vederea, acesta are atunci urechi și ochi care nu înțeleg și nu percep. Solia lui Isaia reprezintă ultima chemare către adventismul laodicean, care se încheie la legea duminicală, unde adventismul laodicean este vărsat din gura Domnului.

Va intra și în țara cea slăvită, și multe țări vor fi răsturnate; dar acestea vor scăpa din mâna lui: Edomul, Moabul și fruntea copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

Isaia și Daniel primesc răspunderea de a prezenta apelul final către Laodicea, iar la a treia atingere din capitolul zece al lui Daniel, el este întărit pentru această lucrare.

Apoi a venit din nou și m-a atins unul care avea înfățișarea unui om și m-a întărit. Și a zis: „Om preaiubit, nu te teme; pace ție, fii tare, da, fii tare.” Și, când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: „Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit.” Daniel 10:18, 19.

Daniel a fost întărit să transmită solia pe care a ajuns să o înțeleagă atunci când Mihail a coborât în capitolul zece. Isaia a fost înștiințat că va trebui să transmită solia până la legea duminicală. La legea duminicală, o rămășiță avea să fie statornicită.

Atunci am zis: Doamne, până când? Și El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustiite și lipsite de locuitori, casele vor fi fără oameni, iar țara va fi cu totul pustie; până când Domnul va fi îndepărtat pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Dar încă va mai rămâne în ea o zecime, și ea se va întoarce și va fi nimicită; ca terebintul și ca stejarul, a căror tulpină rămâne în ei când își leapădă frunzele: tot așa sămânța cea sfântă va fi tulpina ei. Isaia 6:11–13.

Când va fi „o mare părăsire în mijlocul țării” (la legea duminicală), se va manifesta „o zecime”, a cărei „substanță” este „sămânța sfântă”. Rădăcina cuvântului ebraic tradus prin „zecime” este „zeciuială”. Domnul va avea o „zeciuială” care s-a „întors” la legea duminicală.

Și toată zeciuiala țării, fie din sămânța pământului, fie din rodul pomului, este a Domnului: este sfântă pentru Domnul. Și dacă un om va răscumpăra în vreun fel ceva din zeciuiele sale, să adauge la aceasta a cincea parte. Iar cu privire la zeciuiala din cireadă sau din turmă, din tot ce trece sub toiag, a zecea parte să fie sfântă pentru Domnul. Leviticul 27:30–32.

„A zecea parte” care „se întoarce” este sfântă pentru Domnul și este partea Domnului.

Căci partea Domnului este poporul Său; Iacov este sorțul moștenirii Sale. Deuteronomul 32:9.

Cei care s-au întors înainte de legea duminicală sunt cei reprezentați de Ieremia, care au suferit prima dezamăgire, cărora Domnul le făgăduise că, dacă se vor întoarce, vor fi gura Domnului, sau purtătorii Lui de cuvânt.

„În timp ce mă aflu în această stare de descurajare, am avut un vis care a făcut o impresie adâncă asupra minții mele. Am visat că vedeam un templu, către care se îndreptau mulți oameni. Numai aceia care se refugiau în acel templu aveau să fie mântuiți când timpul avea să se încheie. Toți cei care rămâneau afară aveau să fie pierduți pentru totdeauna. Mulțimile de afară, care își vedeau de diferitele lor căi, îi luau în derâdere și îi batjocoreau pe cei care intrau în templu și le spuneau că acest plan de scăpare era o înșelăciune vicleană, că, de fapt, nu exista niciun pericol de evitat. Ei chiar au pus mâna pe unii pentru a-i împiedica să se grăbească înăuntrul zidurilor.

„De teamă să nu fiu luată în râs, am socotit că este mai bine să aștept până când mulțimea se va risipi sau până când voi putea intra fără să fiu observată de ei. Dar, în loc să se împuțineze, numărul lor a crescut, iar, temându-mă să nu fie prea târziu, mi-am părăsit în grabă locuința și mi-am făcut drum prin mulțime. În neliniștea mea de a ajunge la templu, nu am observat și nici nu am dat atenție mulțimii care mă înconjură. Intrând în clădire, am văzut că marele templu era susținut de un singur stâlp uriaș, iar de acesta era legat un miel, cumplit sfâșiat și sângerând. Noi, cei care eram de față, păream să știm că acest miel fusese sfâșiat și zdrobit din pricina noastră. Toți cei care intrau în templu trebuiau să vină înaintea lui și să-și mărturisească păcatele.

„Chiar înaintea Mielului se aflau scaune înălțate, pe care ședea o ceată ce părea foarte fericită. Lumina cerului părea să strălucească pe fețele lor, iar ei Îl laudau pe Dumnezeu și cântau cântări de veselă mulțumire, care păreau asemenea muzicii îngerilor. Aceștia erau cei care veniseră înaintea Mielului, își mărturisiseră păcatele, primiseră iertare și acum așteptau cu bucurie anticipare un eveniment plin de bucurie.

„Chiar și după ce am intrat în clădire, o teamă a venit peste mine și un simțământ de rușine că trebuia să mă smeresc înaintea acestor oameni. Dar păream constrânsă să merg înainte și îmi croiam încet drum în jurul stâlpului pentru a sta față în față cu mielul, când a sunat o trâmbiță, templul s-a cutremurat, strigăte de biruință s-au ridicat din partea sfinților adunați, o strălucire înfricoșătoare a luminat clădirea, apoi totul a fost un întuneric adânc. Oamenii fericiți dispăruseră cu totul odată cu strălucirea, iar eu am rămas singură în groaza tăcută a nopții. M-am trezit în agonie sufletească și cu greu mă puteam convinge că visasem. Mi se părea că osânda mea era hotărâtă, că Duhul Domnului mă părăsise, ca să nu Se mai întoarcă niciodată.”
Testimonies, volumul 1, 27.

„Substanța”, care se află în zecimea ce se întoarce, este „stâlpul” care susține templul. Daniel a văzut vedenia cauzală a Mielului care era atârnat pe stâlp, iar Mielul era „stâlpul”. Când Daniel a văzut acea mare vedenie, a fost schimbat în chipul stâlpului, iar zecimea lui Isaia, de asemenea, are înăuntrul ei „substanța” (stâlpul), iar acea substanță trebuie să fie „mâncată” de toți cei care ar intra în templu. Cei care intră în templu și mănâncă substanța sunt cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care răspunde la mesajul steagului ridicat la legea duminicală, când este o mare pustiire în țară. „Sămânța sfântă”, care este substanța lui Isaia, este Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii.

Cea de-a zecea parte dintre cei ce se întorc va fi izbăvită din mâna celui rău, când, la legea duminicală, despărțirea dintre Filadelfia și Laodicea este statornicită pentru veșnicie, iar mulți sunt atunci doborâți. Cei doborâți sunt identificați ca fiind cei răi care nu înțeleg. Ei vor fi, de asemenea, izbăviți din mâna celui cumplit, căci nu vor primi semnul fiarei.

Așa zice Domnul Dumnezeu: „Voi face să înceteze și mulțimea Egiptului prin mâna lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. El și poporul lui împreună cu el, cei mai cumpliți dintre neamuri, vor fi aduși ca să nimicească țara; își vor scoate săbiile împotriva Egiptului și vor umple țara de morți. Voi seca râurile și voi da țara în mâna celor răi; voi pustii țara și tot ce este în ea prin mâna străinilor. Eu, Domnul, am vorbit.” Isaia 30:10–12.

„Strašný z národov“ je zástupné vojsko kráľa severu. Tí, ktorí sa zhromažďujú pod zástavou pozdvihnutou pri nedel'nom zákone, sú vyslobodení z ruky bláznivých či bezbožných panien a zároveň sú vyslobodení aj z ruky strašného z národov. Otázkou, ktorou sa tu zaoberáme, je, že Izaiáš, Daniel, Jeremiáš, Ezechiel a Ján sú všetci použítí na znázornenie vzkriesenia a zmocnenia sto štyridsiaticich štyroch tisícov, ktorí sa vracajú zo sklamanja z 18. júla 2020. V Danielovom záverečnom videní, vo videní danom pri rieke Hidekel, je Danielovi dané porozumieť vnútorným i vonkajším videniam Božieho prorockého Slova a je posilnený, aby toto posolstvo predniesol.

Mesajul aspectului intern și extern este reunit cu definiția profetică a capului, sau a „fortăreței”, din versetul zece, care identifică războiul din Ucraina desfășurat în prezent de Putin. Acea cheie de identificare a capului are o aplicare internă și externă, iar începutul aceluia război marchează perioada în care ambele capete devin un subiect al profeției. Fortăreața sau capul, ca Rusia, identifică al doilea război prin interpuși, care conduce la al treilea război prin interpuși, care marchează începutul celui de-al Treilea Război Mondial, așa cum este prefigurată de bătălia de la Panium din versetul cincisprezece.

Versetul șaisprezece reprezintă legea duminicală și, prin urmare, din anul 2014, când a început războiul din Ucraina, așa cum este reprezentat în versetele unsprezece și doisprezece, și până la legea duminicală, este împlinită lucrarea finală implicată în sigilarea poporului lui Dumnezeu. Interpretarea dată de Gabriel în capitolul unsprezece din Daniel reprezintă solia care sfințește sau sigilează poporul lui Dumnezeu. A nu înțelege acest fapt înseamnă a pierde totul. Profeția care este desigilată, care în cartea Apocalipsei este numită Descoperirea lui Isus Hristos și pe care cartea Apocalipsei o identifică drept fiind desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă, este un pasaj specific din cartea lui Daniel.

Și mi-a zis: „Nu pecetlui cuvintele prorociei din cartea aceasta, căci vremea este aproape. Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; și cine este drept să trăiască și mai departe în dreptate; și cine este sfânt să se sfințească și mai departe.” Apocalipsa 22:10, 11.

În zilele de pe urmă, există un timp anume când profeția finală este desigilată, căci versetul spune: „vremea este aproape”. Aceași expresie, aflată în capitolul final al Apocalipsei, se găsește și în primul capitol.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu I-a dat-o, ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a făcut-o cunoscută, trimițând-o prin îngerul Său robului Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și despre toate lucrurile pe care le-a văzut. Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:1–3.

Dvě stě dvacet, a tedy dvacet dva, jsou symboly spojení božství s lidstvím a závěrečné dílo třetího anděla, jímž je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, se uskutečňuje v prorockém kontextu podobenství o deseti pannách. Moudré panny posledních dnů utrpěly své první zklamání 18. července 2020 a byly rozptýleny jako mrtvé kosti na ulici ve Zjevení, kapitole jedenácté, až do července 2023, dvacet dva let poté, co proces zapečetění započal roku 2001. „Čas byl tehdy blízko“ a Pán tehdy vzbudil „hlas volajícího na poušti“, jenž přijal poselství od Gabriela, který je přijal od Krista, který je přijal od Otce.

Vocea a început apoi să trimită mesajul către biserici, iar acesta a fost transmis pe cale electronică, astfel încât să poată fi citit și/sau auzit, în prezent în peste șaiszeci de limbi. Partea de profeție care a fost desigilată, adică acel mesaj, se găsește în cartea lui Daniel.

„Księga, która została zapieczętowana, nie jest Apokalipsą, lecz tą częścią proroctwa Daniela, która odnosi się do dni ostatecznych. Anioł nakazał: „Ty zaś, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca”. Daniela 12:4”. Dzieje Apostołów, 585.

„Partea profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă” este versetul patruzeci. Nu este pur și simplu versetul patruzeci; este porțiunea din versetul patruzeci care este reprezentată după timpul sfârșitului din 1989 și înaintea legii duminicale din versetul patruzeci și unu. Istoria versetului patruzeci, care nu este menționată în cadrul versetului însuși, este partea profeției referitoare la zilele de pe urmă care a fost pecetluită și care, din iulie 2023, este desigilată pentru cei care aleg să vadă și să audă.

Versetul patruzeci nu consemnează nimic din istoria care urmează după prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, însă el oferă platforma profetică pe care trebuie așezate celelalte linii de profeție. Cei care nu sunt dispuși să vadă și să audă că metodologia „linie peste linie” este metodologia ploii târzii nu au capacitatea de a vedea istoria ascunsă a versetului patruzeci, iar aceasta este istoria care constituie Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Gabriel a venit s-o tâlcuiască pentru Ioan și Daniel.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“La Berea, Pavel și-a început din nou lucrarea intrând în sinagoga iudeilor pentru a propovădui Evanghelia lui Hristos. El spune despre ei: „Aceștia erau mai aleși la suflet decât cei din Tesalonic, întrucât au primit Cuvântul cu toată râvna minții și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă aceste lucruri erau așa. De aceea mulți dintre ei au crezut; de asemenea, nu puține femei de seamă, care erau grecoice, și nu puțini bărbați.”

„În prezentarea adevărului, cei care doresc cu sinceritate să fie în drept vor fi treziți la o cercetare stăruitoare a Scripturilor. Aceasta va produce rezultate asemănătoare celor care au

însoțit lucrarea apostolilor în Bereea. Dar aceia care propovăduiesc adevărul în aceste zile întâlnesc pe mulți care sunt opusul bereenilor. Ei nu pot combate doctrina care le este prezentată, și totuși manifestă cea mai mare împotrivire de a cerceta dovezile aduse în favoarea ei și socotesc că, chiar dacă este adevărul, este un lucru de mică însemnătate dacă îl primesc sau nu ca atare. Ei cred că vechea lor credință și vechile lor obiceiuri le sunt destul de bune. Dar Domnul, care Și-a trimis solii cu o solie către lume, va ține poporul răspunzător pentru felul în care tratează cuvintele slujitorilor Săi. Dumnezeu îi va judeca pe toți potrivit luminii care le-a fost prezentată, fie că aceasta le este limpede, fie că nu. Este datoria lor să cerceteze, așa cum au făcut bereenii. Domnul spune prin profetul Osea: «Poporul Meu este nimic din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda.»

„Mințile bereenilor nu erau îngustate de prejudecată și ei erau dispuși să cerceteze și să primească adevărurile propovăduite de apostoli. Dacă oamenii din vremea noastră ar urma exemplul nobililor bereeni, cercetând zilnic Scripturile și comparând solii aduse lor cu ceea ce este consemnat acolo, ar exista mii de oameni credincioși Legii lui Dumnezeu acolo unde astăzi este unul singur. Dar mulți care mărturisesc că Îl iubesc pe Dumnezeu nu au nicio dorință să se schimbe de la rătăcire la adevăr și se agață de fabulele plăcute ale zilelor de pe urmă. Rătăcirea orbește mintea și îndepărtează de Dumnezeu; însă adevărul dă lumină minții și viață sufletului.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.